

Laura Evisalu

Juhused

TÄNAPÄEV

Toimetanud Lea Arme
Kujundanud Liis Karu

© Laura Evisalu ja kirjastus Tänapäev, 2021

ISBN 978-9949-85-988-7

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

1.

„Kas sa vaatasid eileõhtust matši?“ küsis Miko.

„Ainult lõppu, ma olin trennis,“ vastas Rain pilguga rahvast täis ruumi seirates. Tüdrukut ei olnud näha, aga tal ei olnud hetkel viitsimist minna teda ka mujalt otsima.

„Siis sul jäid ju kõige paremad kohad nägemata!“ hüüatas teine ägedalt, „sa pead järele vaatama, pohh, et võitjat tead – ma ei ole nii ilusaid lööke kunagi näinud, verd lainetas igal pool.“

Rain noogutas mõistvalt, ise imestades, kuidas Miko nii varakult juba täis jäi. See, et kehad, kuhu nad kõigest tunnikese alkoholi olid sisse kallanud, oma mõõtmetelt üsnagi erinevad olid, ei tulnud talle antud hetkel pähe.

„Kas sa ei olegi Gretega veel kohtunud?“ küsis äkitselt ilmunud Sandra ja naeratas Rainile õelalt.

„Kas ta on juba siin?“ uuris poiss tüdruku alatisest pilkest ja ebameeldivusest välja tegemata. Ta oli juba ammu leppinud, et tüdruksõbraga käis vahel kaasas ka selline ebameeldiv

nähtus nagu seda oli Sandra, kelle sõbra korteris nad kõik nüüd olid.

„Oi, ammu juba, ta läks kuhugi sinna mu meelest,“ viipas Sandra käega köögi poole.

Rain tõusis püsti ja tahtis klassivennale öelda, et käib korra ära, kuid see oli juba leidnud endale uue vestluskaaslase ainsa paralleelklassi poisi näol, kes oli sellele peole kutsutud. Pooltühja viinakoksi klaasi kapiservale poetades liikus Rain läbi suure elutoa, üritades mitte otsa koperdada põrandal istuvatele inimestele ning hoida eest sellelt täiesti segi kamminud tüdrukute pundilt, kes tantsisid. Köögist läbi minnes tekkis ta teele uus takistus, täiesti võõras, võib-olla mõned aastad vanemate noorte punt mängis Twisterit ning oli sellest liiga vaimustunud.

Ta jõudis veel mõelda, kui purjus peab olema, et Twisterit nii lõbusaks pidada, kui jäi ehmunult seisma. Grete oli seljaga vastu seinale surutud ja tundmatu tumedapäine poiss hoidis käsi kahel pool tüdrukut, nii et too ei saanud kuskile eest minna, kui kutt kogu kehaga talle üha rohkem peale vajus.

„Mida türa!“ röögatas Rain täiest kõrist ja tõmbas umbes endapikkuse poisi Gretest eemale.

„Hoi eemale minu tüdrukust, putsi küll!“

Teisel rinnust haarates lükkas ta tulutult rabeleva poisi kõvasti vastu uksepiita, nii et see valust oiatas. Jõuvahekord oli ilmselgelt Raini kasuks.

„Jäta järele!“ karjus Grete ja sikutas Raini valgest T-särgist. „Aitab!“

Ühte kätt vabaks tehes lõi palutu teisele rusikaga vastu vahtimist.

„Lõpeta,“ anus Grete ja lisas siis nuuksudes: „Ma ... ma olen nüüd temaga koos.“

Rain vabastas aeglaselt haarde ja jäi tüdrukule tummalt otsa vahtima.

„Ma tahtsin sulle juba eile öelda, et me ikka ei peaks koos olema, aga sa olid trennis ja me ei jõudnudki kokku saada,“ vabandas tüdruk, tema ilus nägu õhetas ja silmis olid pisarad.

„Eile otsustasid lampi pärast kooli, et me ei sobi kokku?“ küsis poiss.

„Ma tegelikult mõtlesin seda ammu ja siis ma sain Sandra kaudu Hendrikuga ka tuttavaks ja teadsin kohe, et me ei ole ikka õiged,“ selgitas tüdruk ja Rain ei suutnud ära imestada, kuidas kõik see mõistlikkus, haavatavus ja soojus, mida ta Grete juures veel mõned minutid tagasi nii väga hinnanud oli, kadus nüüd täielikult. Enam ei tahtnud ta sugugi seda neiut ükskõik kelle eest hoida ja kaitsta, ta oli korraga muutunud nii vastikuks ja sama pealiskaudseks nagu kõik teised tüdrukud, kes ei osanud asju lihtsana hoida, vaid pidid aina mingeid draamasid kokku keerama.

Grete tahtis veel midagi öelda, kuid Rain keeras ringi ja marssis tagasi elutuppa, kuhu diivanile oli jäänud tema jope ja Mikoga kahasse ostetud viinapudel. Sõbra protestist hoolimata haaras ta mõlemad kaasa ja vandus vihaselt, kui vähemalt kahele põrandal aelejale otsa koperdas.

„Kas sa lähed juba ära?“ küsis maja ees paari kutiga suitsu tegev Sandra teeseldud üllatusega.

„Käi putsi!“ kostis Rain ainult ja marssis jope lukku kinni tõmmates täiesti suvalises suunas.

„Head aega sulle ka,“ itsitas Sandra vastikult ja selgitas kaaslaste „Kes see oli?“ küsimise peale, et minematormanu oli Grete eks.

Sandra teadis lahkuminekust enne kui Rain ise, ometi oleks pidanud see teda rohkem puudutama, sõbranna sõnaõigus oli vist otsuse tegemisel palju suurem olnud, Rainile ei antud isegi võimalust midagi selgitada või paremaks teha. Ta võinuks küll Grete jaoks rohkem aega leida, kui seda ainult küsitud oleks, sest see brünett maailma kõige armsama näoga neiu oli kindlasti üks parimaid asju tema elus – temaga oli lihtne rääkida, ta sai alati asjadest aru ega reageerinud üle, elas Raini spordisaavutustele kaasa ning oli toetav isegi siis, kui nende suhe seepärast vahepeal unarusse jäi.

Kiirkõnni pealt võttis ta pudelist mitu suurt sõõmu, kuid pidi siis sammu aeglustama, sest käigu pealt sisse ahmitud viin ajas kangesti kõhima ja nõnda tormates oli väga raske läkastamist alla suruda. Rain läks risti üle trammirööbaste ja tahtis juba ka üle aia hakata ronima, et virna laotud vanade raudteeliiprite vahel koduteed lühendada, kuid lõi siis käega ning hakkas pikal sammul hoopis kodust kaugemale marsima. Olgugi et vanemad olid vennaga suvilasse sõitnud, sest emal ja isal sügelesid käed aiatööde järele, ja ta oleks võinud

üksilduses rahumeeli istuda homse lõunani, tundus praegu soojas aprilliöös jalutamine parem variant. Iga sammuga hakkas nagu natuke kergem.

Rainile ei meeldinud segased emotsioonid või üldse mingisugused suhte probleemid. Talle meeldis, kui asjad olid lihtsad ja ta teadis täpselt, mida neist oodata. Gretega olidki olnud asjad lihtsad, tüdrukust kiirgas alati seletamatut rahu ja mõistlikkust ning ta ei korraldanud kunagi mingit draamat – kuni tänaseni. Ja nüüd pidi Rain talle iga päev koolikori-
doris otsa ka vaatama ning lisaks sellele oli veel see Sandra, kes kindlasti ei saa hoida tagasi mingeid lolle kuulujutte või märkusi, mida ta nii hästi toota oskab. Poiss võinuks kihla vedada, et ka selline suurejooneline lahkuminekest teatamine oli Sandra idee, Grete oleks varem asjast rääkinud, kui tal sellist vastikut nõuandjat polnuks.

Rain seisis keset ristmikku ja vahtis pea kuklas Standardi maja katusel olevaid tähti, millegipärast oli talle väiksest peale tundunud, et see ongi kõige olulisem koht kogu Tallinnas. Sealsamas otsustas ta, et on õige aeg ainult trennile keskenduda ja mitte lasta mingitel suhtedraamadil oma aega raisata – pealegi oli neist lõpuks ikka rohkem tüli kui rõõmu, sest vabad tunnid tema graafikus olid üsna harvad ja tüdrukud lihtsalt nõudsid endale liiga palju aega ja tähelepanu.